

## Arrest

nr. 111 300 van 4 oktober 2013  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***"A. Feitenrelaas***

*Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, van Koerdische origine zijn en afkomstig zijn uit Suleymania in Noord-Irak. U zou op 19 maart 2008 Irak hebben verlaten uit schrik voor wraakacties vanwege de PUK (Patriottische Unie van Koerdistan) die op de hoogte raakte van het feit dat u ten tijde van uw werk als lijfwacht voor PUK'er Sheikh Jaffar tevens als informant voor de toenmalige veiligheidsdienst (Al Amn) van Saddam Hussein werkzaam was. Tevens verklaarde u Irak te zijn ontvlucht omdat u gevisieerd werd door terroristen van Ansar Al-Sunna omwille van uw betrokkenheid bij het Nieuwe Iraakse leger.*

Op 23 juni 2008 vroeg u een eerste keer asiel aan. Op 24 september 2009 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 21 december 2009 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de beslissing tot uitsluiting, maar weigerde u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 18 juli 2012 diende u een tweede asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u een brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) neer. Tevens legt u medische attesten neer waaruit blijkt dat u aan het posttraumatisch stresssyndroom lijdt. Verder legde u uw originele lidkaart van de PUK (en vertaling naar het Nederlands) en een kleurenkopie van een uitleveringsbevel (dd.20/01/2008) afgeleverd door de PUK (en vertaling naar het Nederlands) neer. Voorts legde u een kopie neer van een vertaling van een dreigbrief van de Ansar Al-Sunna (dd.2007), waarin u bedreigd wordt omwille van uw werk voor het Nieuwe Iraakse leger. Tot slot legde u in het kader van uw tweede asielaanvraag een overlijdensakte van uw moeder neer.

Voorts verklaarde u in het kader van uw tweede asielaanvraag dat uw familie in Irak nog steeds problemen heeft omwille van uw voormalige werk als lijfwacht voor Sheikh Jaffar. U verklaarde dat uw broer (A.) in februari 2011 in Suleymania enkele dagen werd vastgehouden op verdenking van deelname aan een betoging. Volgens u is er een verband tussen zijn aanhouding en uw problemen met de PUK.

Verder verklaarde u dat uw moeder in oktober 2009 overleed aan een hartaanval. Enkele dagen voor haar dood zouden peshmerga's van Sheikh Jaffar, tevens oud-collega's van u, jullie huis zijn binnengevallen. Zij zouden geprobeerd hebben om uw broers mee te nemen. Toen uw moeder probeerde tussen te komen, zou zij beledigd en geduwd zijn. Drie weken na de dood van uw moeder zou er dreigbrief naar jullie huis zijn gegoooid. In de brief zou men ermee gedreigd hebben wraak te nemen op uw broers. Uw broer zou met de brief naar de politie zijn gestapt, maar de politie zou jullie niet hebben willen helpen omdat jullie problemen persoonlijke problemen betroffen. Na dit voorval zou uw familie van Suleymania naar Bazian zijn verhuisd.

U verklaart dat alle bovenvermelde problemen verband houden met uw voormalig werk als lijfwacht voor Sheikh Jaffar en uw werk als informant voor de Amn tussen 1996 en 2003. Zoals u reeds aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag, zou er in 1997 een aanslag zijn gepleegd op het konvooi van Sheikh Jaffar waarbij drie van zijn lijfwachten gewond zouden zijn geraakt. Deze aanslag zou tot stand zijn gekomen op basis van vertrouwelijke informatie die u had doorspeeld aan de Amn over Sheikh Jaffar. Sinds uw werk als informant voor de Amn in 2006 aan het licht kwam, zou Sheikh Jaffar en familieleden van slachtoffers van het Baath-regime uit zijn op wraak.

Voorts haalde u in het kader van uw tweede asielaanvraag dat u naar aanleiding van een incident in 1995 eveneens met mensen van Sheikh Jaffar problemen heeft. In 1995 zouden vijf bodyguards van Sheikh Jaffar voor het huis van Sheikh Jaffar zijn doodgeschoten. Sinds de families op de hoogte zijn van uw werk als informant voor de Amn zouden zij u hiervoor verantwoordelijk stellen en de dood van hun zonen willen wreken.

Voorts haalde u in het kader van uw tweede asielaanvraag aan dat uw familie tussen november 2008 en mei 2012 telefonisch bedreigd werd door de families van slachtoffers van het Baath-regime. Vervolgens beweerde u dat uw broer in 2011 door onbekenden werd geslagen en familieleden omwille van u problemen hebben bij het vinden van werk in Koerdistan.

Aangaande uw voormalig werk bij het Nieuwe Iraakse leger haalde u aan dat uw familie sinds uw vertrek uit Irak geen problemen meer met terroristen heeft gekend en er geen aanwijzingen zijn dat u hierdoor nog gevisieerd wordt.

## **B. Motivering**

Dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming dient te koesteren.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) in het kader van uw eerste asielaanvraag (arrest van 21 december 2009) oordeelde dat de feiten waarop het CGVS zich baseert om de uitsluiting te motiveren, namelijk dat u als informant voor de Amn en als lijfwacht voor Sheikh Jaffar heeft gewerkt, niet geloofwaardig zijn. De RVV oordeelde dat uw verklaringen in dit verband talrijke ongeloofwaardigheden, tegenstrijdigheden en vaagheden vertonen. Aangaande de door u aangehaalde problemen met terroristen van Ansar Al-Sunna omwille van uw werk voor het Nieuwe Iraakse leger oordeelde de RVV dat u onvoldoende aantoonde dat u niet zou kunnen rekenen op de bescherming van uw autoriteiten.

Voor wat betreft de beslissing van de RVV in het kader van uw eerste asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat deze beslissing kracht van gewijsde heeft vermits zij het voorwerp was van de in

de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen. De motieven van deze beslissing kunnen bijgevolg niet langer betwist worden en de er in vastgestelde bedrieglijkheid staat aldus vast.

Uit uw asielverklaringen in het kader van uw tweede asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat u uw huidige actuele vrees baseert op tweeërlei redenen. In eerste instantie verklaarde u dat de PUK overheid om uw uitlevering verzoekt aan de KDP (Koerdische Democratische Partij) omdat u in het verleden als informant werkte voor het Baath-regime. Anderzijds haalde u aan dat tevens voormalige collega's lijfwachten en slachtoffers van families van het Baath-regime wraak op u willen nemen (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat de RVV in haar arrest van 21 december 2009 stelde dat zowel aan uw bewering voor Sheikh Jaffar te hebben gewerkt als aan uw bewering voor de Amn als informant te hebben gewerkt geen geloof kan worden gehecht. Aangezien de door u aangehaalde problemen in het kader van uw tweede asielaanvraag rechtstreeks verband houden met uw werk als lijfwacht voor Sheikh Jaffar en uw werk als informant voor het Baath-regime, kan aan de door u aangehaalde problemen in het kader van uw tweede asielaanvraag evenmin geloof worden gehecht.

Bovendien dient in dit verband te worden opgemerkt dat verschillende elementen in het kader van uw tweede asielaanvraag de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling plaatsen. In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u een document neer waarin de PUK om uw uitlevering vraagt aan de KDP. Aangaande desbetreffend stuk dient vooreerst te worden opgemerkt dat het slechts een kleurenkopie betreft waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend gezien de manipuleerbaarheid van kopies. Bovendien dringt de vraag zich op waarom u dit stuk pas voor het eerst in juli 2012 (in het kader van uw tweede asielaanvraag) neerlegde en dit terwijl het uitleveringsbevel reeds dateert van januari 2008. Uw verklaring waarom u desbetreffend bewijsstuk niet eerder kon neerleggen ter staving van uw problemen is bovendien weinig overtuigend. U verklaarde dat uw neef (M.), waarvan u verklaarde dat hij werkzaam is bij de Parastin (veiligheidsdienst van de KDP), u dit stuk pas in 2012 heeft doorgemaild (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U haalde aan dat uw neef betrokken was in een incident in 2011 (een poging tot vergiftiging van uw vriend en enkele van zijn collega's) en u hem dit niet kon vragen omdat hij ziek was. De vraag dringt zich op waarom u nooit eerder geprobeerd heeft om dit uitleveringsbevel in uw bezit te krijgen. Zelfs indien het CGVS rekening houdt met uw verklaring als zou u na de dood van uw moeder (oktober 2009) een jaar en vijf maanden psychische problemen hebben gehad en u niet wist wat er rondom u gebeurde, dringt de vraag zich op waarom u dit stuk pas in juli 2012, ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag, neerlegde (zie gehoorverslag CGVS, p. 7).

Voorts bent u niet op de hoogte van het feit of er momenteel een rechtszaak tegen u hangende is in uw land (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Op de vraag of uw familie dagvaardingen of een vonnis van de rechtbank heeft ontvangen, haalde u in eerste instantie aan dat u dit niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Verder haalde u aan dat u eigenlijk niet weet of er momenteel een rechtszaak tegen u loopt bij de militaire rechtbank en voegde u eraan toe dat er bij een proces voor de militaire rechtbank geen sprake is van documenten (zie gehoorverslag CGVS, p.4).

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag haalde u verder aan dat uw moeder op 11 oktober 2009 overleed. U verklaart dat zij enkele dagen nadat bij jullie mensen van Sheikh Jaffar binnenvielen een hartstilstand heeft gekregen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Enkele weken later zou er een dreigbrief naar jullie woning zijn gegooid waarin uw broers met de dood werden bedreigd en uw overleden ouders werden beledigd (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Ter ondersteuning van deze problemen legde u de overlijdensakte van uw moeder neer. Dient te worden opgemerkt dat u bij het indienen van uw tweede asielaanvraag voor DVZ (23 juli 2012) vreemd genoeg met geen woord heeft gerept over de inval door voormalige collega's in uw huis in oktober 2009. Evenmin repte u met een woord over het overlijden van uw moeder en de dreigbrief die enkele weken na het overlijden van uw moeder naar jullie woning werd gegooid (zie verklaringen DVZ, nr.37). Alsook in de begeleidende brief die het BCHV opstelde ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag (dd. 2 mei 2012) wordt met geen woord gerept over bovenvermelde problemen. Dit is uitermate merkwaardig. Temeer daar uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u sinds april 2010 in het bezit bent van deze overlijdensakte (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Dat u van bovenvermelde feiten pas melding maakt voor het CGVS is opmerkelijk. Temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u ongeveer één maand na de dood van uw moeder op de hoogte werd gebracht van haar overlijden en het bestaan van een dreigbrief (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U maakte aldus niet aannemelijk waarom u deze feiten niet eerder had kunnen aanhalen.

Ook andere aspecten van uw tweede asielaanvraag liet u eerder vreemd genoeg onvermeld, hetgeen de geloofwaardigheid hiervan eens te meer aantast. Zo dient te worden opgemerkt dat u voor DVZ in het kader van uw tweede asielaanvraag (dd. 2 mei 2012) evenmin met een woord repte over de problemen die uw broer (A.) zou hebben gekend met de PUK tijdens de betogingen in Suleymania (zie gehoorverslag CGVS, p.5 en p.8). Verder repte u tijdens uw eerste asielaanvraag met geen woord

over het feit als zou uw familie sinds november 2008 telefonisch bedreigd zijn geweest door familieleden van één van de slachtoffers van het incident in 1995 en deze bedreigingen tot mei 2012 zouden hebben geduurd (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Dat u deze problemen pas aanhaalt voor het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag en hierover eerder nooit met een woord repte, terwijl u hiervan eerder had kunnen melding maken, is opmerkelijk en zet de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen verder op de helling. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u sinds uw vertrek uit Irak regelmatig contact had met uw familie. Uw familie bracht u kort na het overlijden van uw moeder op de hoogte van de problemen, uw broer stuurde u in april 2010 nog verschillende documenten en ook met uw neef (M.) had u contacten.

Voor wat betreft de overige door u aangehaalde problemen in het kader van uw tweede asielaanvraag, namelijk als zou uw broer in 2011 door onbekenden in Bazian zijn geslagen en omwille van u problemen hebben bij het vinden van een job in Koerdistan, dient te worden opgemerkt dat zij rechtstreeks verband met uw werk als lijfwacht voor Sheikh Jaffar en uw rol als informant voor het Baath-regime. Deze elementen werden echter door de RVV als ongeloofwaardig bevonden.

Voor wat betreft de door u neergelegde medische attesten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag neerlegde, dient te worden opgemerkt dat hieruit geen oorzakelijk verband kan worden afgeleid tussen de elementen die door u voor waar worden aangehaald maar door de RVV in het kader van uw eerste asielaanvraag bedrieglijk werden bevonden. Ook kan uit desbetreffende medische attesten niet worden afgeleid dat uw psychische problemen ertoe zouden leiden dat u bovenvermelde problemen die u aanhaalde voor het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag nooit eerder zou hebben kunnen vermelden.

Met referentie naar het schrijven van het BCHV, dient wat betreft de door u aangehaalde problemen met terroristen omwille van uw werk bij het Nieuwe Iraakse leger, het volgende te worden opgemerkt. Zo is het opmerkelijk om vast te stellen dat u deze problemen vreemd genoeg niet meer aanhaalde toen u werd gevraagd welke uw actuele vrees is bij terugkeer (zie gehoorverslag CGVS, p.13-14). In dit verband dient bovendien te worden opgemerkt dat u zelf aanhaalde dat er sinds uw vertrek uit Irak in 2008 geen aanwijzingen zijn dat de terroristen ten gevolge uw werk bij het Nieuwe Iraakse leger naar u op zoek zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U haalde aan dat u in Kirkuk (omdat u daar heeft gewerkt) omwille van uw werk voor het Nieuwe Iraakse leger nog altijd gevisieerd werd door terroristen maar maakte dit allerminst aannemelijk aan de hand van concrete elementen. Bovendien haalde u uitdrukkelijk aan dat uw problemen ten aanzien van uw werk voor het Nieuwe Iraakse leger zich enkel in Kirkuk afspelen (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Bovendien haalde u aan dat uw familie na uw vertrek uit uw geboorteland in Koerdistan hierdoor geen problemen meer heeft gekend. Bovenstaande wijst er niet op dat u omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging dient te moeten koesteren (zie gehoorverslag CGVS, p.12). In deze dient tevens te worden verwezen naar het feit dat u in uw verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde dat u gevisieerd werd door terroristen. U zegt er niet dat dit te wijten was aan uw beroep als militair maar stelt er dat dit was omwille van uw betrokkenheid en uw specifieke rol bij het Baathregime van Saddam Hoessein, zoals tevens opgemerkt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest 47.031. Ook dit roept de nodige vraagtekens op.

Voor wat betreft de door u neergelegde dreigbrief in het kader van uw tweede asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat u enkel de Nederlandstalige vertaling van desbetreffende dreigbrief neerlegde. Bovendien dateert desbetreffend stuk van 2007 en maakte u-zoals hierboven werd toegelicht, geenszins aannemelijk dat u hierdoor actueel een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat u de status van vluchteling dient te worden geweigerd.

Wat betreft uw aanvraag tot het verkrijgen van de status van subsidiaire bescherming, dient het volgende te worden opgemerkt. Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De overige door u neergelegde documenten, namelijk, de envelop van DHL waarin uw documenten werden verstuurd en uw originele lidkaart van de PUK (met vertaling naar het Nederlands), wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. Aan uw lidmaatschap van de PUK wordt immers niet getwijfeld.

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 EVRM en van de motiveringsplicht (Wet 29 juli 1991).

Hij benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in zijn arrest van 16 december 2009 het geloofwaardig achtte dat hij als militair werkte voor zijn vlucht en dat hij concrete bedreigingen van terroristen ontving, doch oordeelde dat de vluchtelingenstatus aan hem moest worden geweigerd omdat hij niet aantoonde dat hij als militair niet op bescherming kon rekenen van zijn eenheid of overheid. Hij verwijst naar de richtlijnen van UNHCR, leidt hieruit af dat Irakezen die werken voor overheidsinstanties, zoals het leger, een risicoprofiel hebben en stelt dat hieruit blijkt dat er geen bescherming voorhanden is. Tevens verwijst hij naar "*recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*" waaruit blijkt dat leden van de ordediensten en strijdkrachten in Irak een verhoogd risico lopen en wijst hij erop dat de RvV zich hiervoor steunde op een SRB rapport van Cedoca van 2012. Verzoeker stelt dat de bedreigingen die hij ontving van Ansar Al Sunna door de RvV en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) niet werden betwist tijdens de eerste asielaanvraag. Bijgevolg dienen de asielinstanties zich volgens hem uit te spreken over de gegrondheid van het onbetwiste deel van het relaas, met name zijn profiel als militair en de bedreigingen door een terroristische groepering.

Belangrijk is volgens verzoeker ook de vaststelling dat hij ernstig getraumatiseerd is door zijn ervaringen van voor hij in het leger ging en meer bepaald zijn ontvoering en het getuige zijn van een onthoofding en andere foltering. De Proceduregids van UNHCR en het PR CGVS schrijven voor dat met zulke mentale kwetsbaarheid rekening moet worden gehouden. Het herhaaldelijk objectief vastgesteld trauma bevestigt verzoekers subjectieve vrees.

Verzoeker herhaalt dat UNCHR en Cedoca zijn risicoprofiel bevestigen, dat zijn bewezen geachte ondergang en dreigende vervolging zijn vrees *in concreto* aantonen en dat "*de beschikbare landeninformatie*" duidelijk stelt dat er geen bescherming voorhanden is.

Verzoeker bevestigt dat M. hem het document waarin de PUK vraagt om zijn uitlevering slechts overmaakte in 2012, dat M. betrokken was bij een incident in 2011 en dat hijzelf, na de dood van zijn moeder in oktober 2009, meer dan een jaar psychische problemen kende en niet wist wat er rond hem gebeurde. Daarom legt hij het stuk slechts neer in juli 2012.

Verzoeker stelt tijdens zijn eerste asielaanvraag de Belgische asielinstanties wel degelijk te hebben geïnformeerd over het overlijden van zijn moeder. Hij stelt dit te hebben verklaard bij de RvV tijdens zijn eerste asielaanvraag.

Daar waar verzoeker problemen slechts vermeldde tijdens zijn eerste asielaanvraag en niet herhaalde tijdens zijn tweede asielaanvraag, terwijl hij andere problemen wel vermeldde tijdens zijn tweede asielaanvraag doch niet tijdens zijn eerste asielaanvraag, verwijst hij naar zijn psychische situatie.

Verder legt hij ter terechtzitting de originele dreigbrief met vertaling neer waarvan de vertaling reeds werd neergelegd (rechtspiegingsdossier, stuk 1, bijlage 2; rechtspiegingsdossier, stuk 10).

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.4. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat zowel de geloofwaardigheid als de ernst van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging worden ondermijnd doordat hij dermate lang heeft getalmd alvorens zijn huidige, tweede asielaanvraag in te dienen. Daar waar in het kader van de eerste asielaanvraag op 16 december 2009 bij arrest nr. 36 054 door de RvV ten aanzien van verzoeker werd besloten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 2), wachtte hij gedurende meer dan twee en een half jaar alvorens een tweede keer asiel aan te vragen in juli 2012 (administratief dossier, stuk 9, bijlage 26). Indien hij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich eerder opnieuw tot de asielinstanties zou hebben gewend om bescherming te verkrijgen. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert in zijn land te worden vervolgd een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, van wanneer hij daartoe de kans heeft een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliel dit te doen en gedurende twee en een half jaar talmde alvorens een tweede keer asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofd.

Het voorgaande klemt nog des te meer daar uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat hij reeds kort na het overlijden van zijn moeder in oktober 2009 op de hoogte werd gesteld van de problemen waarop hij zijn tweede asielaanvraag mede steunt, dat hij sedert zijn vertrek uit Irak nog regelmatig contact had met zijn familie en dat hij reeds in april 2010 een aantal van de in het kader van deze asielprocedure neergelegde stukken, zoals de overlijdensakte van zijn moeder, bekwam. Bovendien dateert het schrijven van het BCHV dat hij neerlegde ter adstructie van zijn asielaanvraag, dat werd opgesteld ter ondersteuning van een eventuele tweede asielaanvraag door verzoeker en dat werd opgestuurd naar zowel verzoeker, zijn advocaat, zijn sociaal werker, de DVZ en het CGVS, reeds van 2 mei 2012 (administratief dossier, stuk 10: documenten), doch talmde hij desalniettemin nog meer dan twee maanden alvorens ook daadwerkelijk asiel aan te vragen.

Daar waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij na het overlijden van zijn moeder een jaar en vijf maanden psychische problemen kende, en dit in zulke mate dat hij niet wist wat er rondom hem gebeurde, dient te worden opgemerkt dat dit het voorgaande niet kan verklaren. Vooreerst blijkt uit de medische attesten zoals opgenomen in het administratief dossier (stukken 8b en 10) niet dat verzoekers psychische problemen van zulke aard waren dat hij niet meer besepte wat er rondom hem gebeurde en onvoldoende besef had om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Daarenboven weerhielden deze psychische problemen hem er klaarblijkelijk niet van om in de periode tussen de beëindiging van zijn eerste asielaanvraag en de indiening van zijn tweede asielaanvraag wel vier andere procedures op te starten, met name een aanvraag gebaseerd op artikel 9ter van de vreemdelingenwet in januari 2010, een aanvraag gebaseerd op ditzelfde artikel in september 2010, een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in juli 2011 en een aanvraag op basis van ditzelfde artikel in februari 2012. Bovendien blijkt uit de documenten die hij in het kader van voormelde procedures heeft neergelegd dat zijn psychische problemen hem niet verhinderden om in de periode 2009-2010 deel te nemen aan tal van lessen in de Nederlandse taal, om deze taal te leren beheersen en om, naar eigen zeggen,

duurzame sociale banden op te bouwen in België en zich de zeden en gewoonten alhier op economisch, sociaal en cultureel vlak eigen te maken (administratief dossier, stuk 8b). Hoe dan ook kunnen de aangevoerde psychische problemen na het overlijden van zijn moeder, die een jaar en vijf maanden duurden, niet verklaren waarom hij vervolgens nogmaals meer dan een jaar talmde alvorens een tweede asielaanvraag in te dienen, te meer gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake het ogenblik waarop hij de problemen vernam, in het bezit kwam van een aantal stavingstukken en beschikte over een ondersteunend schrijven van het BCHV.

Verzoeker baseert onderhavige, tweede asielaanvraag op een vrees voor vervolging ingevolge zijn werkzaamheden voor Sheikh Jaffar en voor de Amn enerzijds en op zijn werkzaamheden voor het Nieuw Iraaks Leger (NIA) anderzijds.

Wat betreft de beweerde vrees voor vervolging ingevolge zijn werkzaamheden voor Sheikh Jaffar en de Amn, dient te worden opgemerkt dat de RvV in het reeds hoger aangehaalde arrest dat werd gevelde in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag oordeelde dat noch aan deze vermeende werkzaamheden, noch aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid geloof kon worden gehecht, en dit ingevolge de talrijke ongelooftwaardigheden, tegenstrijdigheden en vaagheden in zijn verklaringen dienaangaande.

Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op heel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Aangezien verzoekers vermeende werkzaamheden voor Sheikh Jaffar en de Amn reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag ongelooftwaardig werden geacht, kan aan de problemen die hij aanhaalt tijdens onderhavige, tweede asielaanvraag en die hij koppelt aan deze werkzaamheden, evenmin geloof worden gehecht.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt nog verder ondermijnd doordat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde. Aanvankelijk maakte hij bij het CGVS slechts melding van de belaging van zijn ouderlijke woning en het overlijden van zijn moeder in 2009 en een arrestatie van zijn broer "in 2011 of 2012". Hij maakte voor het overige geen melding van problemen voor zijn familie. Integendeel stelde hij dat de situatie voor hen rustig bleef, dat zij geen problemen hadden en dat zij ook sedert de arrestatie van zijn broer geen andere problemen kenden (administratief dossier, stuk 4, p.5-6). Later tijdens het gehoor beweerde verzoeker echter dat zijn broer sinds 2009 doodsb bedreigingen ontving, dat zijn jongste broer werd geslagen, dat zijn familie vele dreigberichten ontving waarin grote sommen geld werden geëist en dat in mei 2012 zijn twee broers en drie andere familieleden nog concreet met de dood werden bedreigd. Wanneer verzoeker met deze vaststelling werd geconfronteerd, trachtte hij zijn verklaringen te nuanceren, liet hij uitschijnen dat hij zou hebben bedoeld dat zijn familie niet meer werd belaagd en stelde hij dat dreigementen iets anders zijn (*ibid.*, p.10). Zijn eerdere verklaringen zijn echter niet voor interpretatie vatbaar. Indien zijn familie concrete doodsb bedreigingen zou hebben ontvangen, kon worden verwacht dat hij dit aanvankelijk zou hebben vermeld wanneer werd gevraagd naar eventuele problemen die zij kenden, in plaats van te stellen dat alles er rustig bleef en dat zij geen problemen kenden. Het voorgaande klemt des te meer gezien verzoeker, zoals met recht wordt vastgesteld in de bestreden motivering, wanneer bij de DVZ in het kader van zijn tweede asielaanvraag werd gevraagd naar de nieuwe elementen waarop hij de aanvraag baseerde, met geen woord repte over de arrestatie van zijn broer en de doodsb bedreigingen jegens zijn familie.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing, te meer gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde psychische problemen, met recht gemotiveerd dat verzoeker geen afdoende verklaring bood voor het gegeven dat hij het document waaruit blijkt dat de PUK zijn uitlevering zou hebben gevraagd niet eerder neerlegde. Verzoeker komt in deze niet verder dan een loutere herhaling van zijn eerdere verklaringen, hetgeen de terechte motivering dienaangaande niet kan ontkrachten. Deze vaststelling klemt overigens nog des te meer daar verzoeker zelfs niet bij benadering kon aangeven wanneer in 2012 hij voormeld document zou hebben ontvangen (*ibid.*, p.3). Hoe dan ook laat hij de

vaststelling onverlet dat dit document slechts een kleurenkopie betreft, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van zulke kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals terecht weergegeven in de bestreden beslissing, dat hij niet op de hoogte bleek te zijn of er een rechtszaak loopt tegen hem en dat hij evenmin bleek te weten of zijn familie dagvaardingen of een vonnis zou hebben ontvangen. Dat hij zich hieromtrent, ondanks dat hij blijkens het voorgaande nog regelmatig contacten had met zijn familie, niet heeft geïnformeerd getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn beweerde problemen en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de aangevoerde vrees voor vervolging.

Tevens wordt in de bestreden beslissing met reden vastgesteld dat zich, naast de hoger aangehaald omissies, nog een aantal andere ernstige omissies voordoen in verzoekers verklaringen bij de DVZ in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Zo maakte hij aldaar nergens enige melding van de beweerde inval in zijn woning in oktober 2009, vermeldde hij evenmin dat zijn moeder in oktober 2009 en ten gevolge van deze inval zou zijn overleden en repte hij met geen woord over de dreigbrief die zijn familie enkele weken na het overlijden van zijn moeder zou hebben ontvangen. Voorts stelt de commissaris-generaal terecht vast dat voormelde problemen evenmin worden vermeld in het schrijven van het BCHV dat werd opgesteld ten behoeve van verzoeker, en dit ondanks dat verzoeker kort na het overlijden van zijn moeder op de hoogte werd gebracht van dit overlijden en reeds sedert april 2010 in het bezit was van de overlijdensakte. Daar waar verzoeker beweert het overlijden van zijn moeder wel te hebben vermeld tijdens zijn eerste asielprocedure, dient te worden opgemerkt dat dit geen steun vindt in het administratief dossier en bovendien niet kan worden gerijmd met zijn verklaringen bij het CGVS. Bij het CGVS verklaarde hij, wanneer werd gevraagd of hij de inval in zijn huis in 2009 en het overlijden van zijn moeder ooit al eerder had gemeld: *“Neen”* (*ibid.*, p.6). Hoe dan ook doet deze uitleg geen afbreuk aan het gegeven dat redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij van deze feiten eveneens melding zou hebben gemaakt bij de DVZ in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Dat het overlijden van zijn moeder te wijten zou zijn aan een inval in zijn woning of verband zou houden met zijn problemen kan, gelet op het voorgaande, niet worden aangenomen. De neergelegde overlijdensakte kan hieraan geen afbreuk doen (administratief dossier, stuk 10: documenten) nu hieruit slechts blijkt dat verzoekers moeder is overleden ingevolge problemen aan het hart doch niet kan worden afgeleid dat dit overlijden enig verband zou vertonen met verzoekers beweerde problemen (administratief dossier, stuk 4, p.11).

Wat de medische attesten betreft die zich in het administratief dossier bevinden en waaruit blijkt dat verzoeker in het verleden psychische problemen heeft gekend (administratief dossier, stukken 8b en 10), dewelke volgens zijn verklaringen een jaar en vijf maanden duurden na het overlijden van zijn moeder (hetzij van eind 2009 tot begin 2011), dient te worden opgemerkt dat hieruit geen causaal verband kan worden afgeleid tussen deze problemen enerzijds en de elementen die door verzoeker worden aangehaald en die blijkens het voormelde ongeloofwaardig zijn anderzijds. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de vastgestelde aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging ten gevolge van zijn beweerde werkzaamheden voor Sheikh Jaffar en de Amn.

Verzoeker baseert zich daarnaast op een vrees voor vervolging ingevolge zijn voormalige werkzaamheden voor het NIA te Kirkuk in Centraal-Irak. Hij verwijst, in wezen de argumentatie hernemend zoals uiteengezet in het schrijven van het BCHV (administratief dossier, stuk 10), naar algemene informatie, leidt hieruit af dat leden van het leger een verhoogd risico lopen om te worden geïdoleerd en stelt dat bescherming niet voorhanden is. De informatie waarnaar wordt verwezen is echter van louter algemene aard en kan op zichzelf niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïdoleerd of vervolgd omwille van zijn voormalige werk voor het NIA. Uit deze informatie blijkt weliswaar dat (voormalige) leden van het leger een verhoogd risico lopen om aldaar te worden geïdoleerd, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat het risico dermate groot is dat hij ingevolge zijn loutere aanwezigheid in Irak, laat staan in Noord-Irak, daadwerkelijk problemen riskeert. Integendeel blijkt hieruit dat UNHCR uitdrukkelijk aangeeft dat rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van de aanvraag.



In dit kader dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn voormelde betoog en middels de verwijzing naar de bij het verzoekschrift gevoegde dreigbrief van 2007, waarvan het origineel ter terechtzitting werd neergelegd, volledig voorbijgaat aan de bestreden motivering waar deze stelt (i) het bevreemdend is dat hij de problemen met en vrees jegens terroristen ingevolge zijn voormalige werk voor het NIA niet meer aanhaalde wanneer werd gevraagd welke zijn actuele vrees is bij een terugkeer naar zijn land van herkomst; (ii) hij zelf aanhaalde dat er sedert zijn vertrek uit Irak in 2008 geen aanwijzingen zijn dat men nog naar hem op zoek zou zijn ingevolge deze werkzaamheden; (iii) hij geen concrete elementen aanhaalde waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij op heden in Kirkuk nog zou worden gevisieerd omwille van zijn werk voor het NIA; (iv) hij bovendien uitdrukkelijk stelde dat zijn problemen met betrekking tot zijn werk voor het NIA zich enkel in Kirkuk situeerden en dus niet in zijn regio van herkomst in Noord-Irak; (v) hij daarenboven aanhaalde dat zijn familie in Koerdistan ingevolge hiervan sedert zijn vertrek uit zijn land van herkomst geen problemen meer heeft gekend; (vi) de neergelegde dreigbrief dateert van 2007 en bijgevolg in het geheel niet vermogt aan te tonen dat hij hierdoor actueel een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker er geenszins in slaagt om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst problemen riskeert ingevolge zijn voormalige activiteiten voor het NIA.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Gelet op de *sub* 2.2.4. gedane vaststellingen inzake de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 11) en bij de nota (rechtsplegingsdossier, stuk 6, bijlage) blijkt voorts dat de situatie in verzoekers regio van herkomst in Noord-Irak niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS